

Зміст

Замість прологу.....	9
Зустріч.....	123
Невідоме захворювання.....	212
Тяжіння до дотику: проблема загострюється....	312
На Пентаедрі неспокійно.....	37
Пропозиції.....	44
Не такий.....	46
У сяйві Смарагдового місяця.....	51
Свято за Високою стіною	58
Усе на своїх місцях.....	65
Несподіванка для синьоокого	70
Червоноокий зі шрамом	77
Випробування Ігніс	81
У зворотному напрямку	88
Відповідь на запитання.....	93
Діяти за планом або за обставинами.....	102
У лабораторії	107
Доленосне Загальне Зібрання.....	111
Що розповіла Вічна Історія	116
Крок до ери Юнію.....	120
Епілог	124

Замість прологу

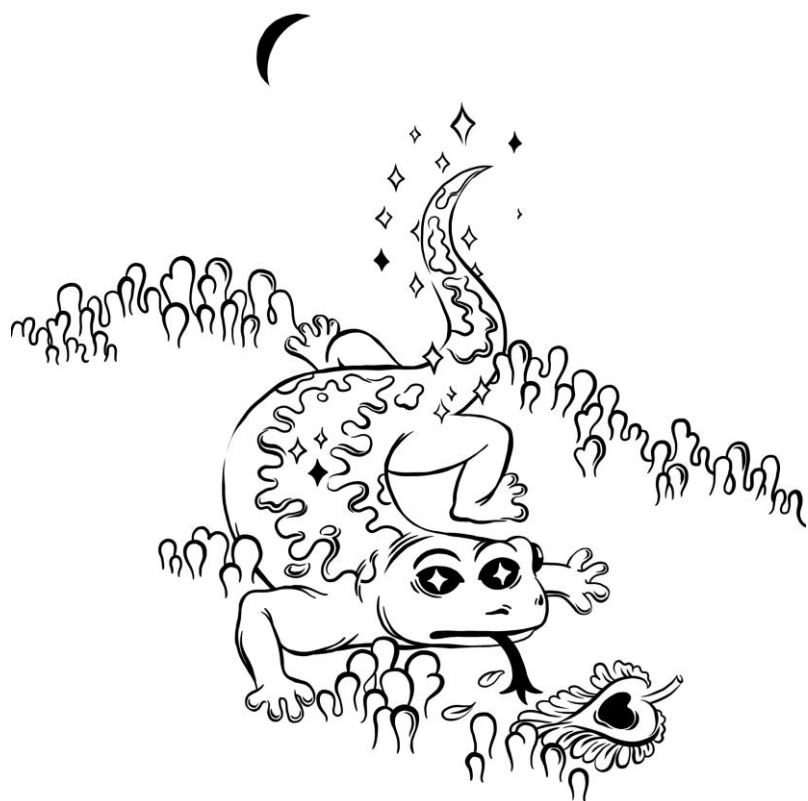
Те, що земна цивілізація не єдина у Всесвіті, було зрозуміло завжди. Планета Стібіо була відкрита людством у 2220 році. Вона значно відрізнялася від Землі. Астронавти вивчили її, налагодили дружні стосунки з її мешканцями. Щоб точніше описати планету, земляни використали вже давно «мертву» мову — латинь. Вони дали відповідні назви і самій планеті, і населенню, а також існуючим там речам і явищам. Це було зроблено для того, щоб «оживити» застарілу систему знаків. До того ж мешканцям ця ідея дуже сподобалась. Наприклад, Стібіо (латиною *Stibio*) — «фарба». Цей термін пояснює вигляд планети з космосу тоді, коли її освітлюють чотири різнокольорові небесні світила. Генус (*genus* — «раса») означає певну відмінність мешканців між собою, яка проявляється вночі, оскільки вдень нестерпно світить чорна діра, яка знаходиться поблизу. До того ж в цей активний для стібіотів час тамтешньої доби вони отримують енергію пануючого світила. Їх вид не вмирає, адже вони швидко ростуть і залишаються молодими довгий час. Старі помирають рідше аніж народжуються молоді. Проте на планеті розмноження не є пріоритетом для стібіотів. Нормальний вік у якому зазвичай помирають особини — 1065 темпусів, але це у середньому. Відомі

також рекордсмени вік яких перевищував 2059 темпусів.

Флора і фауна на планеті присутня, проте вона відрізняється від звичної для людського ока. Єдине, що людство впізнало — була трава. Хоча вона була товща ніж зазвичай і темнішого кольору, але космонавтів вразило навіть не це, а інші представники як тваринного, так і рослинного світів. Тільки уявіть: рослина, стебла якої темно-фіолетового кольору з ромбовим потовщенням ближче до квітки, а сама квітка наче загострений наконечник стріли, з овальним розрізом посередині, звідки визирають на світ три три помаранчево-червоні тичинки. Або ж рослина, що трохи нагадує дерево, але зі стовбура — воно було звивисте, неон-лазурного кольору з зеленуватими цятками вздовж — стирчали пагони, на яких було щось схоже на листки, як у пави пір'я на хвості. Були також гриби, які росли вздовж доріжок і постійно змінювали свій колір, від ніжно блакитного до неон-рожевого і т. д. Деякі рослини сягали величезних розмірів, а на їх вітах росли ліхтарики, кристали, ліани химерного вигляду. Щодо фауни — то в лісах мешкали парнокопитні з синьо-зеленою лускою і золотими рогами, де-не-де на світло показувались саламандри, які світились уночі, а разом з ними й увесь ліс різними кольорами. Дивовижне явище. Були й інші представники дуже різноманітного окрасу та форми. І усе це панувало в повній гар-

монії з головними мешканцями планети. Крізь хащі дикої природи виділявся один об'єкт — місто. Єдине місто на усій карликовій планеті. Навколо нього була зведена Висока стіна. Як казали місцеві стібіюти: «Це було зроблено не просто так. Дика природа з невідомих причин «полює» на стібіютів. І тому аби захиститися від деякої хижої фауни, давно, десь близько 10 000 темпусів тому, ми возвели цю стіну». Відносно інших планет Стібію досить молода. Вона утворилась десь 14 000 000 темпусів тому.

Словник інших назв, понять, імен, що допоможе допитливому читачеві-землянину уявити інший світ, міститься на останній сторінці книги. У тексті вони позначені зірочкою.

Зустріч

Зеленоокий стрункий хлопець стояв біля вікна й уважно читав книгу. Ще досить молодий місяць зеленуватого кольору, заглядав у підручник, намагаючись зрозуміти те, що там було написано. Фортем — студент єдиного на цій планеті учбового закладу, де він навчався на наступного Верховного. Так звана вечірня школа, і справді, уроки тут починались із заходом небесного світила. Його дідусь, як і інші три Верховні — були ректорами цього університету. До нього, як до інших онуків та онучок Верховних, ставились з особливою суворістю, адже на його долю випало стати наступником свого генусу. Це щось на кшталт кронпринцу на Землі. Юнаку залишилось до кінця курсу всього лише один темпус — і тоді він піде навчатись до Ради Верховних.

У великій будівлі університету, що виглядав як стародавній замок, йому було тісно й занадто голосно — усюди шум, натовп студентів, шурхіт паперу. Він готувався до екзамену. Серед цього хаосу йому на думку відразу спало його улюблене місце в бібліотеці: високі шафи з багатьма книгами, і рукотворне озеро, посередині якого росло високе дерево з листям блакитного кольору — тут панував спокій і гармонія зі знаннями. Не відриваючись від книги, юнак прийшов на своє улюблене

місце. Поруч зі стелажами були столи. За один із таких столів сиділа дівчина. Неслухняні зелені пасма змійками спадали на її плечі, а руки підпирали голову. Вона явно була зосереджена на книзі. Він вибрав стіл поруч з її, і щось почав писати у свій зошит, напевне, робив нотатки до свого майбутнього екзамену. Проте дівчина не виходила у нього з голови, навіть конспекти стали незрозумілими. Єдине про що він зараз думав — загадкова незнайомка. Юнак повернув свою голову до її столу — і не знайшов її, неначе вона була маренням. Він бентежно захитав головою в пошуках знайомих пасм. Хлопець навіть піднявся. Проте не помітив її. Із засмученим обличчям він знову навис над конспектом. Мабуть, подумав, що вона йому привидалась. Наступного дня він знову пішов до бібліотеки. Звичайним темпом Фортен крокував до свого столу, як раптом на нього звалилася ціла купа книг.

— Ой, вибач, мене будь ласка. Я не хотіла. Ти цілий?

Оговтавшись від водопаду з книг, він подивився на особу, що ввічливо подала йому свою тоненьку жіночу руку. Перед ним схилившись, стояла та сама дівчина із зеленими пасмами. Її дитяче обличчя виявляло занепокоєння. Юнак підвівся, тримаючись за ніжну руку дівчини.

— Ну як, ти в порядку? Ніде нічого не болить? Це я у всьому винна, — сказала вона і ледь стрималась аби не розплакатись.

— Усе гаразд, я цілий, заспокойся, — він присів, щоб зібрати книги, — як до речі тебе звать? — він зрадив, що вона не була маренням через перетому.

— Делічай, — тихо відповіла вона, допомагаючи збирати книги.

— Яке чудове ім'я, а мене звать Фортем, — представився хлопчина, вміло приховуючи свою сором'язливість. Його щоки, здавалось, пройняв промінь з тисячі пекучих жаринок.

— Ти той самий Фортем? — очі дівчини округлились почувши його ім'я, а книга ледь не випала з її рук.

— Так, мабуть, поки що інших з таким ім'ям я не зустрічав, — знизав плечима юнак, продовжуючи збирати книги.

— Ні, ти той самий, син сумнозвісного Іустума, який зрікся престолу Верховного Віріді, заради свого кохання, — вона так захоплено говорила це, коли поклала останню книгу на стопку біля неї на столі.

— Мій батько ніколи не підіймає цю тему, так само як дідусь, але, так, я той самий Фортем, — у його словах можна було відчутти нотки пригніченості, бажання не тривожити старі рани. І Делічай відчула це — вона доторкнулася до його щоки, намагаючись заспокоїти. У відповідь він посміхнувся, вони так стояли декілька секунд, а згодом відійшли один від одного.

— Еє, ну тепер мені треба віднести ці книги та розкласти їх по місцям, — сказала дівчина аби хоч якось розбавити незручність.

— Ну, то я тобі допоможу, — сказав він, і узяв найбільшу стопку книг. — Веди мене, щоб не сталося іншого водоспаду книжок.

Вони обоє посміхнулись і через деякий час почали розкладати одну за одною книги по своїх місцях.

— А над чим ти працювала останнім часом? Я бачив тебе день тому, он за тим столом, — запитав Фортем і вказав на стіл біля одного зі стелажів.

— А це... Мене завжди мучило одне питання, щодо наших рас. Тому я досліджувала історію Планети, до речі, усі ці книги мені дуже допомогли. Я прагнула знайти відповідь. І дещо знайшла. Я хочу представити цю інформацію Верховним, адже це неймовірно. Але я поки що працюю над цим.

— О, так це наукова робота? А мені розповіси? Можливо, я зможу тобі допомогти, — сказав Фортем.

— Гаразд, я тобі розповім, приходь сьогодні сюди, коли тут нікого не буде. Прийдеш?

— Авжеж, як тільки-но тобі допоможу в мене урок «Настанови правлячих династій», а після я прийду до бібліотеки. Чекай на мене.

— Чудово, — сказала вона і щиро посміхнулася.

На уроці було неймовірно нудно, години тяглися немов вічність. Верховний Реді, який сього-

дні вів урок, був дуже злий. Кожний його погляд пронизував до кісток. Усі знали, що він стає таким коли настає не його темпус. В останні хвилини уроку Фортем сидів наче на голках, у будь — який момент готовий підскочити й побігти.

— Я знаю, що ви вже без п'яти хвилин випускники, але це не означає, що вам треба відпочивати! Скоро буде іспит. А, щоб ви краще підготувалися, я влаштую вам на наступному уроці передіспитовий тест! — його обличчя і без того червоне — зараз стало багряним від злості.

Проте думки Фортема були зайняті лише Делічай, хоча також його дуже зацікавило поставлене питання. Він, зібравши свої речі, швидким кроком попрямував до дверей бібліотеки. Вона вже сиділа за столом, створивши біля себе кокон із книг і якихось паперів.

— Привіт! Я трохи запізнився, в мене був урок з Верховним Реді.

Вона також привіталась, але при згадці про Верховного червонооких у неї пройшов холодок по спині і вона здригнулась.

— Ох, він такий жахливий, моторошний, і я думаю він мене просто ненавидить. Завжди мене завалює на своїх уроках.

— Він такий по своїй натурі. Не будемо про погане. Мені дуже цікаво. То, що ти знайшла?

— Ти ніколи не запитував себе чому ми кольорові?

— Ні. Хм... Я навіть ніколи про це не думав. Здається, ніхто про це не замислювався. Ну, до цього моменту. Нам розповідали, що ми завжди були такі.

— Дійсно, так. Я зацікавилась цим, коли ввчала Історію Стібію. І знайшла дещо неймовірне. Ми знаємо, що коли з'явилася наша цивілізація, то вона вже була поділена на кольори. Наші місяці додають нам життєві сили, до наступного циклу. І так продовжується вже мільйони темпусів. Так?

— Так. Але я досі не розумію, що ти хочеш цим сказати?

— А ось тепер найцікавіше. Ми підтримуємо зв'язки з іншими міжпланетними істотами і вони не виглядають так, як ми. Я запитала себе, а чому? І знайшла відповідь. Вірніше сказати, сама дійшла такого висновку. Наша планета відрізняється від інших своїм незвичайним розташуванням. Усі інші планети, на яких є життя знаходяться біля зір. Саме зорі зумовлюють різноманіття їхнього вигляду, будови і поведінки. А ми знаходимось біля масивного небесного світила — чорної діри! Саме вона створила нас такими, якими ми є. Завдяки її впливу, ми такі різнокольорові. Я впевнена в тому, що, якби нас переселили на іншу планету, було б два варіанти розвитку подій: перший — без підтримки місяців ми б загинули, а другий варіант — ми б почали змінюватись і можливо стали б схожими на інших представників міжпланетних істот.

— Твоя розповідь дійсно варта уваги. Я домовлюся з дідусем, аби Верховні вислухали тебе. Неймовірно...

— Дякую, — сказала вона і у пориві обійняла його. — Думаю, зараз нам необхідно трохи попрацювати. Можливо, я знайду ще якусь інформацію.

— А, звісно. У мене іспит, а ще тест. Так... — він дивися на неї і не міг відірвати погляд.

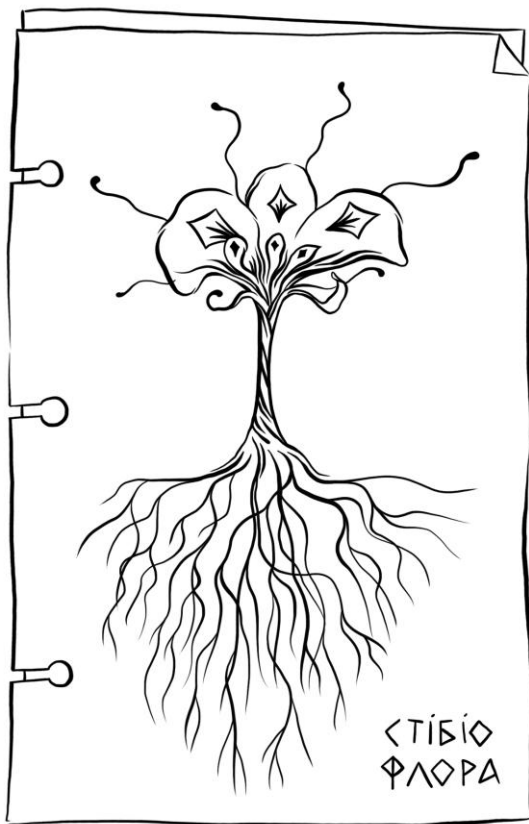
— Що? Чому ти так дивися? Я щось не так зробила, сказала? — вона засипала його запитаннями, відчуваючи як її обличчя почало червоніти.

— Що? А, ні... Просто від тебе, неможливо відірвати погляд, коли працюєш, — вже останнє речення він вимовив мрійливо.

Вона подивилась йому у вічі, на декілька секунд затримала погляд, рясно почервоніла, а потім швидко заховалась за книжкою і сором'язливим підвищеним голосочком сказала:

— Ну все! Працюй над своїм іспитом!

Він посміхнувся і навис над конспектом. В такій тиші вони просиділи до світанку, обережно кидаючи один на одного закохані погляди. Потім розійшлись по домівках, сказавши на прощання лише декілька фраз.

ΣΤΙΒΙΟ
ΦΛΟΡΑ